

1.

Кезия Купър Хобсън взе полет от Сан Франциско до Ню Йорк в първа класа, с четири големи куфара с последните неща, които отнасяше в града. Всичко бе изпратено още преди седмици – дрехи, документи, скъпоценности. Мебелите и картините трябваше да пристигнат в края на август. През последния месец тя живееше в „Риц-Карлтън“ в Сан Франциско, докато приключи с продажбата на къщата си в Пасифик Хайтс и своя дял от фирмата за рискови капитали, който наследи от съпруга си, Андрю Хобсън, когато той почина от Ковид-19 преди пет години, след командировка в Китай. Двайсет години по-възрастен от Кезия, той беше на седемдесет и пет по онова време, жизнен, енергичен, здрав, активен, хубав, преуспяващ и младееш за възрастта си. Вирусът обаче го поразил жестоко и той умря за пет дни. Андрю беше чудесен човек, от почтено семейство в Средния Запад. Беше завършил университета „Станфорд“, после бе създал процъфтяващия си бизнес в Сан Франциско и остана там.

Андрю Хобсън беше една от легендите в рисковия капитал и новатор във високите технологии и инвестициите в биотехнологии. Фирмата, която бе създал с двама съмишленици, бе купена от нова, по-голяма компания за рискови инвестиции, тъй като партньорите му бяха по-стари и от него и вече минаваха осемдесетте. „Уайнтрауб, Милс и Хобсън“ се промени след смъртта на Андрю, който притежаваше невероятна енергия и дръзки новаторски идеи. Един от партньорите се разболя, другият нямаше търпение да се пенсионира, а офертата, която получи за фирмата, се появи в идеалния момент. Кезия участваше активно в борда на директорите откакто Андрю почина.

Родена в малко градче във Върмонт, единствено дете на овдовял провинциален лекар, Кезия бе водила вълнуващ живот с Андрю. Запознаха се на конференция за медицинска техника в Сан Франциско и се ожениха сравнително скоро след това, когато тя беше на трийсет и пет. Двайсетте години брак бяха прекрасни и много щастливи. Андрю ѝ показа и я научи на неща, които тя никога не би преживяла без него. Сан Франциско беше идеалният малък град, където да отгледат двете си дъщери, с приличен културен живот и условия за бизнес за Андрю с важни инвестиции в Азия, както и добри училища за двете им момичета. Но след като овдовя на петдесет и пет години, Кезия вече намираще града за малък, безжизнен и ограничен. Животът ѝ беше самотен. Всички приятели бяха женени, а много от мъжете

имаха за съпруги жени, които бяха години по-млади от Кезия. Дъщерите ѝ, Кейт и Фелисити, отидоха да учат на Източното крайбрежие и не се върнаха повече в Сан Франциско. Обичаха да живеят в Ню Йорк, затова Кезия често пътуваше дотам. Тя се отегчаваше от участието си в бордовете на операта и балета, в които служеше от години. Всичко ѝ се струваше различно като вдовица. Чувстваше се като ненужно пето колело с женените си приятели, а градът бе прекалено малък и провинциален, за да ѝ осигури интересен живот като самотна жена. Представяше си как остарява, без нищо в живота ѝ да се промени през следващите четиресет години.

В замяна на златния живот, който имаше с Андрю, сега се чувстваше задължена да продължи дейността си в компанията му, но получената точно навреме оферта се оказа благословия за партньорите на мъжа ѝ, а и за самата нея. Принуди я да преосмисли живота си и да реши как и къде иска да прекара останалото време. Беше дошъл моментът да загърби миналото и да продължи напред. През есента щеше да навърши шейсет, макар да не изглеждаше на толкова, и смяташе, че сега е времето да постъпи дръзко и да се върне в света.

След като взе решението, тя уреди бързо продажбата на къщата, а с две дъщери в Ню Йорк, това бе очевидното място, където да се премести. Градът щеше да ѝ осигури живота, от който се нуждаеше и искаше след двайсет и пет години в Сан Франциско, като последните пет от тях бяха без Андрю. Сан Франциско загуби привлекателността си, когато Андрю почина. Без него градът беше различен.

Една от дъщерите ѝ имаше процъфтяваща кариера в града, а другата живееше в Уест Вилидж и от време на време в къща близо до градчето във Върмонт, където тя и майка ѝ бяха родени. Кейт се опитваше да напише книга. Прекарваше достатъчно време в Ню Йорк и Кезия знаеше, че ще може да я вижда много по-често от преди. Кезия беше въодушевена от преместването, съсредоточена напълно върху това, което ѝ предстоеше.

На петдесет и девет, тя бе все още красива и изглеждаше поне десет години по-млада. Висока и слаба, със стегната младежка фигура и зашеметяващо красиво лице, с руса коса и тъмносини очи. Чувстваше се изпълнена с енергия и очакваше новия живот в Ню Йорк. Сан Франциско просто бе прекалено малък и сънлив и сега, когато вече не бе омъжена за Андрю, макар да участваше

активно в борда на компанията, хората забравяха за нея. Кезия обаче не беше готова да се откаже от живота, да затвори вратата тихо и да си остане у дома. Ню Йорк кипеше от живот, енергия и жизненост, за които тя копнееше, а след като и дъщерите ѝ живееха там, преместването бе повече от разумно. Тя само съжаляваше, че не бе взела решението по-рано. Кезия беше в страхотно настроение по време на полета.

През последната седмица на юни времето беше топло. Летището гъмжеше от хора, когато тя пристигна в петък следобед. Кезия вече знаеше, че и двете ѝ дъщери бяха извън града за уикенда. По-малката, Фелисити, беше в Париж за две седмици, за Седмицата на модата. На двайсет и три, тя бе впечатляващо преуспяла манекенка и през последните три години се появяваше на кориците на модни списания из целия свят. Тя бе на осемнайсет, когато баща ѝ почина, и отиде да учи в университета в Ел Ей, както Андрю искаше. Не беше силна ученичка и напусна университета след две години, когато я откри шефът на прочута нийоркска агенция за модели. След първите шест месеца, тя се появи на корицата на „Вог“, „Харпърс Базар“ и „Ел“ и се превърна в най-вълнуващото ново лице в модата. Отнасяше се отговорно към кариерата си и работеше усърдно. Кезия се гордееше с успеха ѝ. Фелисите си беше купила апартамент в Трайбека и водеше бляскавия живот, който би завъртял главите на повечето жени. Беше се научила да забелязва незабавно мъжете, които преследваха манекенки и си търсеха само забавление и красива играчка или просто искаха да се похвалят, че са излизали с нея. Тя предпочиташе да се вижда с по-възрастни мъже. Гаджето ѝ през последната година, Блейк Уайт, преуспяваше като консултант по управление на капитали в „Голдман Сакс“. Той самият произхождаше от богато семейство, познаваше важни хора, клиенти и приятели, и обичаше да излиза с красиви млади жени. Но той откри нещо по-дълбоко и различно във Фелисити, нещо, което не беше срещал преди. Въпреки успеха и парите, които баща ѝ ѝ беше оставил, тя имаше солидна ценностна система, силни семейни връзки и здрав разум. Всъщност бе несравнимо по-разумна от повечето жени на нейната възраст. Успехът не беше ѝ завъртял главата. Фелисити беше весела и забавна. Блейк вече имаше един брак, с дама от висшето общество, с която бе израснал. Сега беше разведен, с шестгодишен син, Алекс, който прекарваше всеки втори уикенд с тях и щеше да е с Блейк през август.

Фелисити обичаше да прекарва време с Алекс и детето я обичаше. Тя се отнасяше с него като по-голяма сестра, а не поемаше ролята на майка, което също се харесваше на Блейк. Фелисити смяташе, че е прекалено млада за брак, и не изпитваше желание да има деца в скоро време. След години срещи с жени, които бяха твърдо решени да подмамат Блейк да се ожени за тях, за него връзката с Фелисити беше освежаваща, щастлива, забавна и страхотно облекчение. Тя не се опитваше да се хареса на Алекс, за да закачи баща му на въдицата, просто двамата се забавляваха. Фелисити беше влюбена в Блейк, но обичаше и кариерата си. Считаше се за късметлийка, че бе постигнала такъв успех, а работата ѝ бе осигурила огромни доходи и чудесни възможности. Блейк обичаше да прекарва време с нея. Струваше му се иронично, че единствената жена, която бе приел сериозно след развода си, не желаше да се омъжва и се смяташе за прекалено млада дори да мисли за брак през следващите десетина години.

Кезия знаеше, че Фелисити бе в Париж за проби за различните модни къщи, чиито колекции щеше да представя на ревютата. И „Шанел“, и „Диор“ я бяха наели като една от звездните им манекенки, а тя щеше да прекара уикенда в Сен Тропе във вилата на приятели на Блейк. Той беше долетял от Щатите, за да е с нея и да присъства на ревютата. Кезия нямаше търпение дъщеря ѝ да види новия ѝ апартамент, когато се върнеше в града.

Апартаментът, който Кезия купи, бе разположен на половината от последния етаж в сравнително нова шейсететажна кооперация на Петдесет и пета улица между Пето авеню и Мадисън. Сградата бе два етажа по-висока от всички наоколо и Кезия имаше великолепна гледка към града на сто и осемдесет градуса. През последните няколко месеца тя поръчваше мебели и завеси от нийоркски дизайнер по вътрешно обзавеждане и мястото щеше да е удобно и елегантно. Кезия беше прибрала на склад някои от старинните си мебели, за да ги запази за момичетата. Беше продала повечето и бе изпратила само любимите си в Ню Йорк. Започваше нов живот в нов свят и нов дом. Беше запазила повечето картини и произведения на изкуството, защото ги обичаше.

Кезия беше наела на първо време най-основните неща от препоръчана от дизайнера ѝ компания, за да има легло, тоалетка, скрин и кресло в спалнята си, две канапета в огромната всекидневна, няколко удобни кресла в случай че

имаше гости, маса за кафе и голяма маса и столове за кухнята. Не се нуждаеше от повече докато мебелите ѝ пристигнеха в края на август.

Тя не планираше нищо за лятото. Очакваше с нетърпение в Ню Йорк да проучва нови магазини, ресторанти и неизвестни музеи. Дъщерите ѝ бяха ужасени, че тя искаше да остане в града, но Кезия нямаше нищо против жегата и туристите. Щеше да опознае града идеално преди края на лятото. Фелисити беше наела вила в Саутхамптън за юни, юли и август, а двамата с Блейк щяха да пътуват по работа, когато се наложеше, и възнамеряваха да посрещат гости там. Алекс щеше да е с тях през август и Фелисити искаше и майка ѝ да им гостува. Майка и дъщеря се забавляваха чудесно заедно, организираха си приключения или вечери, когато Фелисити беше свободна.

Кейт, по-голямата дъщеря на Кезия, беше по-сложна личност, още откакто се роди. Беше не по-малко красива и впечатляваща от малката си сестра, но и много по-сериозна и напрегната. Имаше тъмнокаштанява коса, големи кафяви очи и деликатни черти. Беше по-дребна от Фелисити, която беше висока и приличаше много на Кезия с русата си коса и сини очи. Началото на живота на Кейт бе различно от това на Фелисити, но тя бе също такава късметлийка, може би дори повече.

Майката на Кезия почина от рак на гърдата, когато тя бе само на три години, и не я помнеше, въпреки че баща ѝ говореше постоянно за нея. Майка ѝ беше медицинска сестра и работеше с него. Кезия израсна в малко градче във Вермонт като дъщерята на местния лекар. Баща ѝ споделяше с нея любовта си към медицината, неговата страст. Детството ѝ беше щастливо, а Торнтън Купър беше обичлив и внимателен баща. Кезия остана близо до вкъщи и се записа в университета във Вермонт, а после отиде в Бостън, за да стане медицинска сестра и да работи с баща си, което бе мечтата ѝ, както и неговата. Малко след като започна обучението си, тя откри, че е бременна от момче, с което бе въртяла любов през лятото, Рийд Филипс. Но никой от двамата им не бе възнамерявал връзката им да продължи. Беше кратко лятно приключение и те знаеха, че не е нищо повече от това. Тя отиваше да учи за медицинска сестра, а той беше студент по медицина в „Дартмут“ и започваше стаж в Ел Ей. Рийд работеше през лятото в малко провинциално хотелче във Вермонт, където двамата се запознаха.

Откритието, че е бременна, когато пристигна в Бостън след лятото, не беше добра новина за никой от тях. Кезия харесваше Рийд, но нямаше надежда за общо бъдеще. Отправяха се в различни посоки, на далечни крайбрежия. Когато му се обади, за да му съобщи, че е бременна, той дойде да я види. Рийд беше три години по-голям от нея, отдаден на ученето и планираше да замине за Ел Ей за стаж си. Харесваше Кезия, но не беше влюбен в нея, нито пък тя в него. В живота му нямаше място за съпруга и бебе и той ясно го заяви. Мечтата му беше да замине за Африка и да работи за „Лекари без граници“. Плановете им за медицината бяха сходни, но пътеките им нямаше да се пресекат в бъдещето. Кезия искаше да работи в малко градче във Върмонт с баща си, а Рийд – да практикува в бедните страни в Африка. Той ѝ обясни честно, че не може да участва в живота на бебето. Щеше да ѝ помага с пари, ако беше необходимо, но нямаше да е баща. Не желаше подобно нещо, а и не искаше да я лъже.

След като говори с Рийд, Кезия се обади на баща си, разказа му какво бе станало и предложи да се отпише от сестринското училище. Тя имаше добра стипендия, а баща ѝ плащаше останалата сума. Той винаги бе изключително мил, обичлив и щедър към нея. Бебето трябваше да се роди в края на втория семестър. Той настоя тя да продължи ученето си, да роди през лятото и да остави бебето при него през есента, за да се върне в училище. Той и местно момиче щяха да се грижат за бебето през седмицата, а Кезия щеше да се прибира у дома през уикендите. Щеше да е тежко и за двама им, но баща ѝ бе готов да го направи. Би направил всичко за нея. Като по чудо, всичко мина по план. Рийд също спази обещанието си.

Когато бебето се роди, Кезия го кръсти на майка си, Кейт Морган Купър. Рийд вече бе започнал стаж си в Ел Ей и не дойде във Върмонт, за да види дъщеря си. В мига, когато дъщеря му се появи на бял свят, той изпрати на Кезия документи за отказване от родителски права, защото не искаше да поеме отговорност за бебето си. Предложи да плаща издръжка, но Кезия отказа. Не искаше пари от него, при положение че той не желаше да има нищо общо с дъщеря си. Подписаха документите, когато Кейт беше на по-малко от месец, и Рийд напусна живота ѝ без дори да е влизал в него. Докато навърши дванайсет, единствените родители, които Кейт познаваше, бяха майка ѝ и дядо ѝ в малкото градче, където и Кезия бе израснала.

Кейт имаше щастливо и безгрижно детство. От време на време, когато беше по-малка, искаше да знае защо другите деца си имаха бащи, а тя – не. Кезия ѝ отговаряше, че просто така се бяха стекли обстоятелствата. Обясни ѝ, че баща ѝ е лекар, работи в Африка и не могат да са заедно. Това бе достатъчна информация за малко дете. Кезия не сподели с дъщеря си, че по-късно баща ѝ се бе оженил за лекарка от Южна Африка, която също работеше за „Лекари без граници“. Кезия бе чула това от състудент на Рийд, когото срещна в Бостън случайно. Рийд не ѝ се обади повече след като подписаха документите за отказване от родителски права. Точно както ѝ беше казал, той искаше чиста раздяла. А Кезия бе чудесна майка и полагаше двойни усилия, за да компенсира липсата на баща. Нейният собствен баща обичаше и двете им силно и се отнасяше с тях великолепно.

Кейт имаше лесно и хубаво детство, обожавана от майка си и дядо си, а Кезия обичаше да работи в кабинета на баща си. Никой в малкото им градче не беше събудил романтичен интерес у нея. Малко мъже искаха да се съберат с жена с дете, а някои дори се притесняваха, че тя не се бе омъжила за бащата на дъщеря си. В градчето обичаха клюките.

Бащата на Кезия ѝ предложи да отиде на конференция в Сан Франциско, за да научи нещо за новите технологии в медицината. Отначало тя се възпротиви, но той настоя, че за нея ще е хубаво да замине за няколко дни. Той заведе Кейт на къмпинг през този уикенд. Тя беше на дванайсет и обичаше да ходи на риболов с дядо си. Това бе единственият живот, който някога бе познавала. Кейт бе сериозна и сдържана по природа, водеше си дневник и обичаше да пише. Искеше да стане писателка и вечно създаваше истории и драскаше в дневника си. Твърдеше, че един ден ще напише книга.

– Ако искаш да се занимаваш с това, значи ще го направиш – каза дядо ѝ. – Аз изпитвах същото към медицината.

Кейт обаче въобще не се вълнуваше от медицината.

На конференцията в Сан Франциско съвсем случайно Кезия се запозна с Андрю Хобсън, който бе инвестирал солидно в няколко от новите технологии. Той беше дошъл там, за да види презентациите, тъй като живееше в Сан Франциско. Заведе я на вечеря, после на обяд преди тя да си замине. Кезия бе замаяна от срещата с него. Андрю беше страшно впечатляващ и най-милият

човек, когото някога бе познавала. Беше вдовец, без деца, дваайсет години по-възрастен от нея. През следващите шест месеца той често летеше до Върмонт, за да прекарва време с нея и Кейт. Андрю и Торнтън, бащата на Кезия, станаха добри приятели, а и бяха близки по възраст. И двамата бяха добри хора, които се уважаваха един друг.

Шест месеца след като се запознаха, Андрю и Кезия се ожениха в малката църква в родното ѝ градче. Тя не искаше да оставя баща си и знаеше, че щеше да му е тежко без нея, но Торнтън държеше на нейното щастие повече, отколкото на своето. Той просто беше невероятно добър човек и затова всички го обичаха. Искаше по-хубав живот за дъщеря си от това, което малкото градче можеше да ѝ предложи. Андрю Хобсън бе чудесна възможност за нея, а и двамата се обичаха.

Кейт и Кезия се преместиха в Сан Франциско при Андрю. Той купи достатъчно голяма къща и поиска да осинови Кейт само след няколко месеца. Отнасяше се с нея като със собствено дете още от самото начало. Две години по-късно, когато бебето на Кезия и Андрю се роди, го кръстиха Фелисити. Андрю винаги се държеше с дъщерите си по един и същ начин, а в завещанието си раздели имуществото между Кезия и двете си дъщери, Кейт и Фелисити, поравно.

Кейт беше на четиринайсет, когато Фелисити се роди. Тя се отнасяше към нея почти като към собствено бебе. Прегръщаше я, преобличаше я, хранеше я. Фелисити бе живата кукла, която бе чакала през целия си живот.

Но когато Кейт навлезе в дваайсетте си години, а Фелисити порасна, Кезия забеляза, че Кейт започваше да гледа на сестра си като на натрапник, който се бе появил, за да открадне вниманието от нея и да я лиши от времето и обичта на родителите им.

Фелисити беше очарователно и щастливо дете. Беше лесно да я обичаш и да прекарваш време с нея, лъчезарна и открита, а у Кейт имаше нещо мрачно и тъжно, което се задълбочи с годините. Кезия се чудеше понякога дали биологичният баща на Кейт имаше същия характер, но не го беше познавала достатъчно добре, за да прецени. Романсът им бе съвсем кратък – само за едно лято. Когато Кейт навърши дваайсет и една, Кезия ѝ разказа за миналото, за лятното приключение, довело до раждането ѝ, и за бащата, който се бе

отказал от родителски права. Обясни ѝ ясно, че това не беше нейно решение, а само негово.

Истината удари Кейт като шамар, въпреки че баща ѝ се бе отказал от нея без дори въобще да я види. Кезия се опита да ѝ обясни, че той не беше се почувствал готов за баща, независимо колко сладка и мила бе Кейт, и я увери, че тя бе радостта на живота ѝ, а и този на дядо ѝ през всичките тези години.

За съжаление, година след като Кезия и Андрю се ожениха, Торнтън се разболя от левкимия и след три месеца почина. Кезия успя да прекара последния му месец с него, а Кейт пристигна да се сбогуват преди смъртта му. Загубата бе ужасна и за двете, но Андрю беше до тях, за да ги утешава. Фелисити бе зачената малко след смъртта на дядо си.

Кейт беше потисната месеци наред след като научи при какви обстоятелства бе родена. Чудеше се дали да напише писмо на биологичния си баща, за да го помоли да ѝ обясни защо се бе отказал от нея, но никога не го направи. В онези дни тя пишеше повече от обикновено и историите ѝ винаги бяха мрачни и тъжни. С годините започна да гледа на живота като на серия от загуби и отхвърляния, без да отчете как Андрю я бе приел напълно още от самото начало. Рийд Филипс, биологичният ѝ баща, си остана загадка в живота ѝ и мрачно петно, което според нея засенчваше безусловната обич на Андрю и дядо ѝ.

Кейт изкара серия нещастни любовни връзки през двайсетте си години, винаги с мъже, които я отхвърляха по една или друга причина, сякаш тя се опитваше да пресъздаде обстоятелствата на раждането си, но да получи друг резултат. И това никога не се получаваше.

Тя беше на трийсет и две, когато Андрю почина, и наследи огромна сума. Фелисити беше на осемнайсет тогава и трябваше да чака още години, за да получи наследството си на части. Кейт получи две трети веднага, тъй като на трийсет и две вече бе отговорна и зряла, според условията в завещанието на Андрю. Въпреки солидната сума от наследството, Кейт живееше пестеливо. Купи си малка къщичка във Върмонт, на няколко километра от градчето, където боготворяха дядо ѝ и където бе прекарала първите си дванайсет години. Кейт вечно тъгуваше за нещо – за приключена връзка, за баща си или дядо си. Винаги гледаше към миналото. В пълна противоположност с нея,

Фелисити очакваше бъдещето с вълнение и виждаше светли хоризонти пред себе си. В нейния живот нямаше призраци като в този на сестра ѝ.

– Очевидно – каза Кейт саркастично на майка си един ден, – нейният баща не е отказал да я види.

– Андрю избра да бъде твой баща – напомни ѝ Кезия. – Обичаше те и те направи своя дъщеря, напълно равностойна на Фелисити от мига, когато тя се роди. Андрю никога не е гледал на теб като на второстепенна личност, защо тогава ти го правиш?

– Защото бях точно това – настоя Кейт. – Отхвърлена.

– Рийд Филипс загуби от цялата работа, а не ти.

Андрю беше хиляди пъти по-свестен и добър от Рийд. Кезия никога не ѝ бе казвала, че любовта на осиновителя ѝ бе придружена от огромен финансов подарък, който щеше да ѝ осигури свобода до края на живота ѝ и възможност да прави каквото поиска. Това никак не беше за пренебрегване, но очевидно не значеше нищо за Кейт. Отхвърлянето на биологичния ѝ баща означаваше много повече за нея от обичта на Андрю и наследството от него. Възгледите ѝ за живота бяха доста объркани. Винаги виждаше какво ѝ липсва, а не благословиите, които получаваше. Беше пълната противоположност на Фелисити, която бе свободна и винаги усмихната. Кейт вечно бе преследвана от призраците на миналото, дори онези, които не съществуваха.

Кейт продължи да пише през целия си живот. Последният ѝ романтичен партньор от четири години насам, Джак Търнър, беше беден писател, който явно се наслаждаваше повече на мизерията, отколкото на писането. В това отношение си подхождаше отлично с Кейт, въпреки че Кезия го намираше за отегчителен, вечно дрънкащ дивотии и помпозен. Кейт се беше запознала с него на семинар за писатели. Той бил учител по английски в престижен пансион, но се отказал от работата си, за да се опита да напише роман. Все още не го беше направил, но Кейт беше убедена, че той притежава истински талант. Джак бе израснал в Бостън и завършил университет там. Беше публикувал кратки разкази и преподаваше творческо писане на семинарите, които се радваха на успех във Вермонт. Произхождаше от семейство на учители. Баща му преподаваше английска литература в „Харвард“. Кезия смяташе, че му

липсва амбиция, а и не бе така убедена като дъщеря си в таланта му. Джак беше симпатичен, с кестенява коса и кафяви очи, но не бе изключителен в никое отношение.

Кейт вече бе на трийсет и седем и живееше с Джак от четири години. Времето просто отлиташе покрай нея. Тя започна да пише роман преди пет години, когато Андрю почина, но все още не го беше завършила и прекарваше летата си във Вермонт, където посещаваше семинари за писане заедно с Джак. Той беше на четиресет и две и не говореше за брак. Родителите му се бяха развели, когато той бил малък. Двамата с Кейт говореха повече за ненаписаните си романи, отколкото за бъдещето. Животът им буквално бе застинал в очакване да се появят две велики произведения. Удобно за него, Джак се нанесе при Кейт преди три години. Отказа се от миниатюрното си жилище на петия етаж в стара кооперация в Бауъри и Кейт го издържаше, по негласно споразумение. Темата изглеждаше деликатна, за да говорят за това, а и Кейт можеше да си го позволи, което според Кезия не беше добра причина. Джак не изкарваше достатъчно, за да се издържа. Кейт настояваше, че е гениален, но майка ѝ не беше толкова сигурна. Талантът му явно беше да се залепва за подходящите хора и така да си осигурява приличен живот. Кейт не изглеждаше лудо влюбена в него, но възгледите им за живота бяха сходни. Джак беше хубав, достатъчно умен и добре възпитан. Връзката им беше удобна, но бе по-скоро навик, отколкото страст. Кезия вече се съмняваше, че дъщеря ѝ някога щеше да се омъжи и да има деца, но ако го направеше, майка ѝ се надяваше да не е с Джак. Кейт все още се измъчваше от мисълта, че бе отхвърлена от биологичния си баща.

Тя беше предпазлива с парите, които Андрю ѝ остави, и не живееше екстравагантно. Къщичката ѝ във Вермонт едва побираше нея и Джак, а апартаментът ѝ в Уест Вилидж беше удобен, но всичко в него бе купено на втора ръка и изглеждаше като намерено на улицата.

В пълен контраст, огромният слънчев апартамент на Фелисити в Трайбека, който разкриваше великолепа гледка към Хъдсън, бе зашеметяващ и много шикозен. Тя и Блейк редуваха дните си в нейния и неговия апартамент, който бе само на няколко пресечки и не по-малко стилиен.

Кезия често се чудеше защо Кейт продължаваше връзката си с Джак. Струваше ѝ се безплодна и тягосна, но вероятно дъщеря ѝ желаше да е с човек, който вечно се мъчеше да открие себе си, също като нея. Кезия нямаше никаква вяра в четиресет и две годишния Джак, но все още хранеше надежди за трийсет и седем годишната си дъщеря. Обичаше да си казва, че голямата ѝ дъщеря просто ще разцъфти по-късно, но това изглеждаше все по-малко вероятно с годините. Кейт така и не се запозна с подходящия мъж. Беше ѝ по-лесно да е с човек като Джак, който не бе преуспял в живота, отколкото с някой успял, който ще я накара да се чувства малоценна. Винаги беше по-лесно да обвиняваш някой друг. А с наследството от Андрю Кейт можеше да прекара остатъка от живота си в опити да напише велик роман и нямаше значение дали наистина щеше да го направи.

Фелисити още не бе получила наследството си, но живееше разкошно с парите, които изкарваше като модел. Кейт винаги я критикуваше за това, твърдеше, че сумите били безобразни, тъй като работата ѝ не изисквала никакъв мозък. Но пък изискваше талант, стил, енергия, постоянство и положителен поглед върху живота, които Фелисити притежаваше в добавка към красотата си. Простата истина бе, че Фелисити беше щастлива, а Кейт – не, което караше сърцето на Кезия да се свива. Но единствената, която можеше да промени това, бе самата Кейт.

Кезия беше наела кола, която да я закара в града от летище „Кенеди“. Шофьорът пристигна с ван и успя да натъпче вътре четирите ѝ огромни куфара. Тя се усмихна докато гледаше покрайнините на Манхатън да прелитат покрай нея.

– Това е новият ти дом – усмихнато си прошепна тя, настанена удобно на задната седалка.

Кезия носеше джинси, тениска, отлично скроен черен блейзър и мокасини. Чантата ѝ беше от „Ерме“. Тя притежаваше вроден шик. Косата ѝ бе хваната на дълга руса опашка, а няколко кичура се вееха от ветреца, който нахлуваше през отворения прозорец. Нямаше търпение да види отново новия си апартамент. Беше работила по снимки и планове докато купуваше нови мебели и поръчваше килими и сега копнееше да види как всичко щеше да се съчетае, но трябваше да чака цели два месеца за това. Междувременно нямаше нищо

против да живее в оскъдно обзаведено жилище с мебели под наем. Не я интересуваше дали щеше да е заобиколена от щайги за два месеца.

Кезия искаше да покаже апартамента на момичетата. Никоя от тях не го беше виждала. Тя го купи при кратко пътуване до Ню Йорк, точно когато бе обявен за продажба. Агентката по недвижими имоти ѝ се обади и я посъветва да го грабне преди някой друг да го отнесе под носа ѝ. Адресът беше престижен, мястото – идеално, а жилището беше едно от двете най-хубави в кооперацията. Когато Кезия го купи, Кейт беше във Вермонт с Джак, а Фелисити – в Милано за ревютата на „Гучи“. Кезия имаше чувството, че скача в басейн от най-високата кула, когато го огледа сама и реши да го купи. Това означаваше да започне съвсем нов живот. Идеалната противоотрова срещу навършването на шейсет. Все още не можеше да повярва, че вече е толкова стара. Някои хора се пенсионираха на шейсет, но тя не беше работила от трийсет и пет годишна, когато се омъжи за Андрю и се отказа от сестринската професия. Тя все още ѝ липсваше понякога, но бе част от друг живот. От сантименталност и носталгия по баща си, Кезия подновяваше лиценза си, но не беше практикувала от двайсет и пет години. Струваше ѝ се цяла вечност и си беше така.

Свечеряваше се, когато колата пристигна на новия ѝ адрес. Пето авеню, а и страничните улици бяха задръстени. Беше забавно да си заобиколен от целия този шум и оживление. Кезия обаче не можеше да ги чуе на шейсетия етаж. Гледката се простираше до двете реки, заедно с Емпайър Стейт Билдинг. Агентката ѝ беше споменала за голям брой прочути хора, които живееха в сградата. Двама сенатори, известен писател и няколко актьори. Сам Стюарт, печелил „Оскар“, притежаваше другата половина от последния етаж. Всеки от тях си имаше личен експресен асансьор, така че не им се налагаше да се виждат с другите обитатели или да чакат асансьора. Имаха пълно спокойствие и уединение. Гъсти храсти разделяха неговата тераса от нейната. Агентката я беше уверила, че той е тих и кротък съсед и през повечето време пътува, за да снима филмите си.

Кезия си спомни, че съпругата му бе загинала при катастрофа с хеликоптер докато снимала филм преди две години. Тя също беше известна актриса и двамата бяха легендарна холивудска двойка със солиден брак, който бе приключил с трагедия. Благодарение на това, че Кезия и Сам имаха отделни

асансьори, тя нямаше да го вижда, макар да бе гледала повечето му филми. Той беше човек с велик талант и впечатляващ хубавец. Агентката беше споменала, че живеел като отшелник, а това означаваше, че нямаше да прави диви купони на терасата, които Кезия можеше да чуе, въпреки че не можеше да види. Агентката ѝ бе казала също, че той бил прочут с колекцията си от картини, но тя не я била виждала, защото Сам не бил неин клиент.

Управителят на сградата я чакаше с плик с ключовете ѝ и бележка. Наетите мебели бяха доставени предишния ден. Тя беше наела служба за почистване докато си намери прислужница, тъй като нямаше нищо ценно в апартамента. Възнамеряваше да си готви сама или да си поръчва храна отвън. Чувстваше се доволна да е сама в апартамента за лятото, без никой да се суети около нея. Обичаше да е независима, след като бе живяла сама пет години.

Кезия се натъжи, когато се наложи да освободи служителите си, след като продаде къщата в Сан Франциско. Някои от тях работеха при нея от самото начало на брака ѝ и бяха останали през петте години след смъртта на Андрю, но всички те имаха семейства и живот в Сан Франциско и не искаха да напуснат града. Това не беше проблем за нея, щеше да започне съвсем отначало.

Асансьорът изстреля нагоре Кезия и момчето, което се грижеше за куфарите ѝ. В кооперацията имаше охрана, портиери и рецепционисти, фитнес салон, басейн, градина на покрива и химическо чистене.

Вратата към апартамента ѝ се отвори с лекота, а алармената система не беше включена. Тя даде бакшиш на момчето и то си тръгна, а Кезия излезе на терасата и погледна на юг към долната част на града, където живееха дъщерите ѝ и някога се издигаха кулите близнаци на Световния търговски център. Слънцето залязваше вдясно от нея в огнено сияние. Прозорците на сградите блестяха като диаманти, сякаш я приветстваха за новия ѝ живот в Ню Йорк. Градът изглеждаше вълнуващ и красив. Кезия седна усмихната на един от градинските столове, взети под наем, и почувства как в гърдите ѝ се надигна радост. Беше един от онези редки моменти, когато всичко се урежда чудесно и се чувстваш прекрасно. Не можеше да е по-хубаво. Беше съвършено.

– Добре дошла в Ню Йорк – прошепна тя на самата себе си.

Беше влюбена в този град.